

qui aliena misericordia vivat, nec opituletur proximo, & fratri suo, se charitate praevidentem dicere audeat? aut quo ore is, qui expers sit charitatis, Dei auxilium imploret? nisi tunc peccati veniam precatur, simul & a Deo suppliciter postulat charitatem. Quare divinitus factum est, ut saluti hominum triplici hoc remedio subveniretur: cum enim peccando vel

offendamus Deum, vel proximos violemus, vel nos ipsos laedamus; sacris precibus placatum reddimus Deum; eleemosyna reddimus hominum offensionibus; jejunio proprias vite sordes eluimus; & quamquam singula prosint ad omnium scelerum genera, tamen proprie singulis iis peccatis, quae diximus, apposita, & accommodata sunt.

PATER NOSTER

QUI ES IN COELIS.

UM hæc forma Christianæ precatio- nis, à Jesu Christo tradita, tam habeat vim, ut, antequam ad preces, postulationesque veniamus, certis verbis loco proemii nobis utendum sit, quibus pie ad Deum accedentes, fidentius etiam id facere possimus; Parochi officium est, illa distincte, dilucideque declarare, ut alacrioris populus ad preces adeat, sequæ cum Patre Deo acturum intelligat. Proemium autem, si spectes verba, brevissimum est; si res astimes, gravissimum, mysteriorumque plenissimum. Ac prima quidem vox, qua Dei jussu, & institutione utimur in hac precatio- ne, est PATER; nam etsi Salvator noster divinam hæc orationem prætexere potuit aliquo verbo, quod plus majestatis haberet, exempli

causa, Creatoris, aut Domini; tamen hæc omisit, quæ timorem simul nobis afferre possent; illud autem adhibuit, quod orantibus, & aliquid à Deo petentibus, amorem, fiduciamque conciliat; quid enim jucundius est patris nomine? quod indulgentiam sonat, & charitatem. Quibus autem rationibus patris nomen Deo conveniat, sup- peditabit facultas docendi fidelem populum, ex locis creationis, gubernationis, ac redemptionis; nam cum Deus hominem creaverit ad imaginem suam, nec illam cæteris animantibus impertiverit; ac hoc singulari munere, quo hominem ornavit, jure omnium hominum, nec fidelium modo, sed etiam infidelium, Pater in divinis scripturis appellatur. A gubernatione vero sumere poterit argumentum, quod prospiciendo, & consulendo utili- tati hominum, præcipuo quodam cure, & providentia modo nobis prestat patriam charitatem. Sed ut in hujus explicatione argumenti pater-

paternam Dei de hominibus curam melius agnoscat, de custodia Angelorum, in quorum tutela sunt homines, aliquid dicendum vide- tur. Est enim Dei providentia datum hoc negotium Angelis, ut custodiant humanum genus, singulisque hominibus præsto sint; ne gravior aliquid detrimentum accipiant; nam ut parentes, si infesta, & periculosa via filii iter faciendum sit, custodes adhibent, & periculorum adjutores: sic celestis Pater in hoc itinere, quo ad celestem patriam contendimus, singulis nobis præposuit Angelos, quorum ope, ac diligentia tecti, furtim paratos ab hostibus laqueos vitaremus, & factos in nos horribiles impetus repelleremus, iisque ducibus rectum iter teneremus; ne objectus aliquis error à fallaci adversario, nos de via posset deducere, quæ ducit in eorum. Quam verò habeat utilitatem hæc de hominibus Dei cura, ac providentia singularis, cujus munus, & administratio mandata est Angelis, quorum inter Deum, & homines media est, & interjecta natura; patet exemplis, quorum copiam suppe- ditant divinæ litteræ, quæ testantur, sæpè Dei benignitate factum esse, ut, inspectantibus hominibus Angeli mirabiles res efficerent; quibus moneremur, innumerabilia ejus generis, quæ sub oculis non caderent, à custodibus nostræ salutis Angelis effici utiliter, ac salu- tariter. Raphael Angelus, Tobie comes, & dux itineris divinitus adjunctus, illum duxit, & reduxit incolumem: cui & adjumento fuit, ne ab immani pisce devoraretur; &, quanta esset in ejus piscis jeco- re, felle, & corde vis, demonstravit.

Ille denarium expulit; ejusque impedita, & colligata potestate, ne Tobie noceret, effecit. Ille verum, & legitimum matrimonium jussit, & usum adolescentem educuit. Ille Tobie patri, oculis capto, luminaria restituit. Angelus inter ille, Præcipis Apostolorum liberator, ubere præbuit materiam ad erudiendum populum gregem de admirabili fructu curæ, custodiæque Angelorum, cum demonstravit Parochi Angelum carceris tenebras illustrantem, & Petrum tacto ejus latere è somno excitantem, solventem catenas, dirumpentem viscera, monentem ut surgeret, sequæ sumptis caligis, & reliquo vestitu sequeretur: cum docebant ab eodem Angelo Petrum per custodias liberè eductum è carcere, & aperta denique janua in tuto collocatum. Hujus generis exemplorum, quæ admodum diximus, referta est sanctarum litterarum historia, in quibus intelligimus, quanta sit vis beneficiorum, quæ confert in homines Deus, Angelis interpretibus, & interamiciis, nec solum certa aliqua, & privata de re missis, sed à primo ortu, nostræ curæ præpositis, & in singulorum hominum salutis præsidio colloca- tis. Hanc doctrinam diligenter illa utilitas consequetur, ut audientium mentes erigantur, & ad agnoscan- dam, ac venerandam Dei paternam de se curam, ac providentiam excitentur. Commendabit autem hoc loco Parochus, in primisque prædicabit divinitus benignitatis Dei erga genus humanum; quem cum à primo parente nostri generis, & peccati, usque ad hæc diem offenderimus flagitiis, ac sceleribus innum- merabilibus, retinet tamen in nos charitatem, neque præcipuum illam

Tob. 8.

Tob. 6.

Tob. 11

Act. 12

Tob. 5.

Tob. 6.

de nobis curam deponit. Quem si quis existimat hominum oblivisci, amens est, & in Deum jacit indignissimam contumeliam. Irascitur Israël Deus propter ejus gentis blasphemiam; quæ se arbitrabatur cœlesti ope desertam esse, est enim

Exod. in Exodo: Tentaverunt Dominum, dicens; Est ne Dominus in nobis, an non? Et apud Ezechielem, succenset eidem populo Deus, quod dixerat: Non videt Dominus nos;

Ezech. dereliquit Dominus terram. Ergo

fideles his auctoritatibus à nefaria illa opinione deterrendi sunt, fieri posse, ut Deum capiat hominum oblivio. In quam sententiam audire licet conquerentem de Deo apud Isaiam Israëliticum populum; contraque Deum stultam ejus querimoniam benigna similitudine refellentem. Est enim ibi: Dixit Sion: Dereliquit me Dominus, & Dominus oblitus est mei, cui Deus: Numquid oblivisci potest mulier infantem suum, ut non miseretur filio uteri sui? & si illa oblita fuerit, ego tamen non obliviscar tui. Ecce in manibus meis descripsi te. Quibus locis quamquam id liquido confirmatur; tamen, ut penitus fidei populo persuadetur, nullum posse tempus accidere, quo deponat Deus hominum memoriam, quo eis non tribuat patrie charitatis officia, Parochi rem clarissimo primorum hominum exemplo comprobant: quos, post neglectum, violatunque Dei jussum, cum acerbius accusatos, & horribili illa sententia condemnatos audis; Maledicta terra in opere tuo: in laboribus comedes ex ea cunctis diebus vite tuæ; spinas & tribulos germinabit tibi, & comedes herbas terræ: cum videas à paradiso ex-

Isai. 49

Gen. 3.

pulsos; & ut omnis reditus spes adimeretur, cum in aditu paradisi collocatum legis Cherubin flammæum tenentem, & versatilem gladium: cum ab ulciscente suam injuriam Deo illos intimis, & exterius molestis conflictatos intelligis: an non actum de homine putes? an non credas non modo divino illum auxilio nudatum, sed etiam cuius injuria propositum? Veruntamen in tantis divine iræ & ultionis indicis oborta est lux quædam Dei in eos charitatis: Fecit enim, inquit, Dominus Deus Adæ & uxori ejus tunicas pelliceas, & induit eos: quod maximum fuit argumentum, hominibus nullo umquam tempore desitutum Deum. Hujus etiam sententiæ vim, non exauriri Dei amore ulla hominum injuria, David expressit illis verbis; Numquid continebit Deus in ira sua misericordias suas? Hanc Habacuc Deum affatus exposuit, dum inquit; Cum iratus fueris, misericordie recordaberis. Hanc sic Michæas aperuit; Quis Deus similis tui, qui auferis iniquitatem, & transfers peccatum reliquiarum hereditatis tuæ? Non immittet ultra firem suam, quoniam volens misericordiam est. Omnino res ita se habet; cum maxime perditos nos, & Dei presidio spoliatos arbitramur, tum maxime, pro immensa sua bonitate, nos querit, & curat Deus: sustinet enim in ira gladium justitiæ, nec cessat effundere inexhaustos misericordie thesauros. Magnam igitur vim habent ad declarandum præcipuam Dei rationem in amando, tuendoque hominum genere, creatio, & gubernatio: sed tamen illud opus redimeudi hominem sic eminent inter duo superiora, ut bene-

Gen. 3.

Psalm. 76. Habac.

3.

Mich. 7.

beneficentissimus Deus, parensque noster summam in nos benignitatem tertio hoc beneficio cumulata illustrat. Quare tradet spiritualibus filiis Parochus, & assidue eorum auribus inculcabit hanc præstantissimam Dei erga nos charitatem, ut intelligat se, quia redempti sint, admirabilem in modum Dei filios evasisse. Dedit enim, inquit Joannes, eis potestatem filios Dei fieri: & ex Deo nati sunt. Quam ob causam Baptismus, quod primum redemptionis pignus, & monumentum habens, sacramentum regenerationis dicitur: inde enim nascitur Dei filii: nam inquit ipse Dominus: Quod natum est ex spiritu, spiritus est: & oportet vos nasci denuo. Item Petrus

Joan. 1. Apostolus: Renati non ex semine corruptibili, sed incorruptibili per verbum Dei vivi. Hujus podere redemptionis, & Spiritum Sanctum accepimus, & Dei gratia dignati sumus. Quo munere Dei filii adoptamur, quemadmodum ad Romanos scripsit Apostolus: Non accepistis spiritum servitutis iterum in timore, sed accepistis spiritum adoptionis filiorum, in quo clamamus: Abba, Pater. Cujus vim & efficaciam adoptionis explanat Sanctus Joannes ad hunc modum: Videte qualem charitatem dedit nobis Pater, ut filii Dei nominemur, & simus. His expositis, admonendus est fidelis populus, quid ipse vicissim debeat amantissimo Patri Deo, ut intelligat, quem amorem, ac pietatem, quam obedientiam, ac venerationem creatori, gubernatori, ac redemptori præstare, quæ spe, ac fiducia illum invocare oporteat. Sed ad erudendam iustitiam, dirigendamque sententiæ

Joan. 3.

1. Petr. 1.

Rom. 8.

1. Joan. 3.

perversitatem eorum, si qui tantummodo secundas res, & prosperum vite cursum argumento esse existimat, Deum conservare nobis amorem suum, rebus autem adversis, & calamitatibus, cum à Deo exerceretur, id esse signum hostilis in nos animi, & prorsus alienatæ nobis divinæ voluntatis; demonstrandum erit, cum tangit nos manus Domini, minime id hostiliter facere Dominum, verum percutiendo sanare, & plagam à Deo venientem esse medicinam. Castigat enim peccantes, ut ea disciplina meliores faciat, & presentis animadversione redimat ab exitio sempiterno. Nam visitat quidem in virga iniquitates nostras, & in verberibus peccata nostra, misericordiam autem suam non auferit à nobis. Quare monendi sunt fideles, ut in ejusmodi castigatione patriam Dei charitatem agnoscant, & illud apud patientissimum Job in memoria, & in ore habeant: Ipse vulnerat, & medetur; percutit, & manus ejus sanant; ut illud usurpent, quod sub persona Israëlitiæ populi scripsit Hieremias: Castigasti me, & eruditus sum, quasi juveniculum indomitus: convertite me, & convertiar; quia tu Dominus Deus meus: ut Tobie exemplum sibi proponant, qui cum in illa plaga cæcitate pateternam Dei manum eadem sententiam, exclamavit: Benedictus tu Domine Deus Israël, qui tu castigasti me, & tu salvasti me. In quo maxime cavendum est fidelibus, ne, etiam si quovis incommodo affecti, quavis calamitate afflicti sint, Deum id ignorare existiment; ait enim ipse: Capillus de capite vestro non peribit; immo verò se

Job. 19.

Psalm. 38.

Job 3.

Hierem. 31.

Tob. 11.

Luc. 21.

ipsi illo divini oraculi solatio con-
solentur, quod in Apocalypsi dictum
est: Ego quos amo, arguo, & castigo.
Apoc. 3
Conquiescant in Apostoli co-
Hebr.
hortatione ad Hebræos: Fili mi, non
12.
negligere disciplinam Domini: ne-
que fatigeris, dum ab eo argueris.
Quem enim diligit Dominus, casti-
gat: flagellat autem omnem filium,
quem recipit. Quod si extra disci-
plinam estis, adulteri estis, & non
filii; patres quidem carnis nostræ,
eruditores habuimus, & reveren-
damur eos: non multo magis ob-
temperabimus Patri spirituum &
vivemus?

NOSTER. Cum Patrem invocamus
singuli, & nostrum appellamus,
docemur, ex dono, ac jure divinæ
adoptionis consequi necessariò, ut
fratres sint fideles omnes, & inter
se fraternè amare debeant: Omnes,
Matth.
enim inquit, vos fratres estis: in
23.
celesti est. Quare etiam in Epistolis,
fideles omnes, Apostoli fratres ap-
pellant. Ex quo item conficitur illa
consecutio necessaria, ut eadem
adoptione Dei non solum inter se
fideles universi fraternæ necessitu-
dine conjungantur, sed, quia homo
est unigenitus Dei Filius, fratres
etiam ejus & prominentur, & sint;
nam in Epistola ad Hebræos, cum
de Filio Dei loqueretur, scripsit
Apostolus: Non confunditur fra-
Hebr. 2
tres eos vocare, dicens: Nunciabo
nomen tuum fratribus meis, quod
tantò ante David de Christo Do-
minò prædixerat. Ipse verò etiam
Psalm.
Christus sic apud Evangelistam lo-
21.
quitur ad mulieres: Ite, nunciate
Matth.
fratribus meis, ut eant in Galileam,
28.
ibi me videbunt. Quod tum ab eo
dictum esse constat; cum jam ex-
citatus à mortuis immortalitatem

Evangel.

esset consecutus: ne quis existimet
fraternam hanc cognationem, ejus
resurrectione, & in cælum ascensu
dissolutam esse. Tantum enim abest,
ut hanc conjunctionem, & chari-
tatem Christi resurrectio direme-
rit, ut ex illa majestatis, & glorie
sede, tum, cum de omnibus omnis
memorie hominibus judicabit, fi-
delium minimos ab eo, fratrum
nomine, appellandos acceperimus,
Qui autem fieri potest, ut Christi
fratres non simus, cujus cohæredes
dicimur? Est enim primogenitus
ipse, constitutus hæres universorum:
nos verò secundo loco geni-
ti, cohæredes ejus, pro modo
cælestium donorum, pro ratione
charitatis, qua præbuerimus nos
ministros, & coadjutores Spiritus
Sancti: quo auctore ad virtutem,
salutaresque actiones impellimur,
& incendimur, ut ejus freti gratia
in certamen salutis fortiter desen-
damus; quo sapienter, constanter-
que confecto, decursoque hujus
vite spatio, iustum coruæ præ-
mium capimus à cælesti Parente,
omnibus, qui eundem cursum te-
merint, constitutum. Non enim,
ut ait Apostolus, injustus est Deus,
ut obliviscatur operis nostri, &
dilectionis. Quàm verò hanc ex
animo vocem **NOSTER** proferre
debeamus, S. Chrysostomi sententia
declaratur, qui Deum, inquit,
libenter Christianum audire non
solum pro se, sed pro altero
deprecantem; quod pro se orare na-
tura est, pro altero gratiæ; pro se
necessitas cogit, pro altero fraternæ
charitatis hortatur, quibus illa sub-
junxit; Jucundior est Deo, quam
charitas fraternæ commendat,
quàm ea, que necessitate pronun-
ciat. In hac tanta materia salutaris
oratio-

Matth.
25.

Rom. 8.

Hebr. 1

Hebr. 6

orationis, mōnere, & hortari debet
Parochus omnes omnis ætatis, ve-
neris, ordinis, ut communis hujus
fraternæ necessitudinis memores,
comiter, & fraternè se gerant, ne-
que se aliis alii præferant insolenti-
tibus. Nam etsi in Ecclesia Dei diversi
sunt officiorum gradus: tamen illa
varietas graduum, & numerum
fraternæ necessitudinis conjunctio-
nem minime tollit: quemadmodum
in hominis corpore varius usus, &
diversa functio membrorum nihil
agit, quamobrem hæc, vel illa cor-
poris pars membri minus, & no-
men amittat. Propono tibi eum,
qui regia sit potestate: an is igitur,
si fidelis est, frater non est omnium,
qui Christianæ fidei communionem
continentur? maxime: Quid ita?
quia non est Deus alius is, ex quo
provites, & reges nati sunt, ab eo,
à quo pauperes, & qui in regum
potestate sunt, extiterunt: sed unus
Deus, & Pater, & Dominus om-
nium. Itaque una spiritualis ortus
omnium nobilitas, una dignitas,
unus splendor generis; cum omnes
ex eodem spiritu, ex eodem fidei
Sacramento nati simus filii Dei,
& ejusdem hereditatis cohæredes.
Nec verò alium Christum Deum
habent copiosi, & potentes homi-
nes; alium tenuiores, & infirmi;
non aliis Sacramentis sunt initiati,
nec aliam hereditatem regni cæ-
lestis expectant. Fratres sumus
omnes, & ut inquit Apostolus ad
Ephesios, membra sumus corporis
Christi, de carne ejus, & de ossibus
ejus. Quod idem in Epistola ad
Galatas significat Apostolus: Om-
nes filii Dei estis per fidem in
Christo Jesu. Quicumque enim
in Christo baptizati estis, Christum
induitis. Non est Judæus, neque

Eph. 5.
Gal. 3.

Græcus; non est servus, neque li-
ber, non est masculus, neque fe-
mina. Omnes enim vos unum estis
in Christo Jesu. Hæc autem accu-
rate versanda res est Pastoribus
animarum, & scienter illis in hæc
sententia commorandum: est enim
accommodatus locus non minus
ad confirmandos, & excitandos
inopes, & abjectos homines, quàm
ad coercendam, deprimendamque
organtiam locupletem, atque
potentiam. Cui hominum incom-
modo uti mēderetur, urgebat Apo-
stolus fraternam hanc charitatem,
& inculebat fidelium auribus.
Cum igitur hæc Deo preces factu-
rus es, Christiane, memineris te
tamquam filium ad Patrem Deum
accedere. Itaque cum preceationem
ordiris, & illud, Pater noster, pro-
nuncias, cogita, quem in locum
te summa Dei benignitas exultit, qui
non ut servum ad Dominum
adire invitum, ac timidum, sed ut
ad patrem filium voluntarium, se-
curumque confugere jussit. Qua
in memoria, & cogitatione, quo
vicissim studio & pietate tibi oran-
dum sit, considera: clauda enim est
tibi opera, te ut talem præbeas,
qualem esse decet Dei filium, idest
ut oratio, & actiones tuæ non
indigne sint divino genere, quo
te dignari voluit beneficentissimus
Deus. Ad hanc officii rationem nos
Apostolus hortatur, cum ait:
Estote ergo imitatores Dei, sicut
filii carissimi: ut verè de nobis dici
possit, quod ipse Apostolus scripsit
ad Thessalonicenses: Omnes vos
filii incisi estis, & filii dei.

Eph. 5.

1. Thes.

5.

Qui es in Cælis, Constat inter
omnes, qui rectè de Deo sentiunt,
ubique locorum, & gentium esse
Deum; quod non ita intelligen-
dum

dum est, quasi ipse distributus in partes, una parte locum unum, alia alium occupet, ac tæatur; nam Deus spiritus est, & omnis exers divisionis. Quis enim audeat Deum, tamquam in vestigio positum, loci alicujus finibus circumscribere, cum ipse de se dicat: Numquid non cælum & terram ego impleo? Quod rursum sic accipiendum est, Deum cælum ac terram, quæque cælo, ac terra comprehensa sunt, vi sua, ac virtute complecti, non autem ipsum ullo loco contineri: adest enim rebus omnibus Deus, vel creans ipsas, vel conservans creatas, nulla regione, nullis finibus vel circumscriptus, vel ita definitus, quo minus & naturam, & potestatem suam præsens ubique constituat, quod beatus David expressit illis verbis: Si ascendero in cælum, tu illic es. Verum etsi præsens adit Deus in locis & rebus omnibus, nullis, ut diximus, terminis definitus, tamen in divinis scripturis sæpè dicitur habere domicilium suum in cælo; quod idèb factum videmus, quod cæli, quos suspicimus, sunt nobilissima mundi pars, idemque remanent incorrupti, præstantes vi, magnitudine, ac pulchritudine cæteris corporibus, certique ac stabilibus motibus præditi. Ergo ut excitaret hominum animos Deus ad contemplantandam infinitam suam potestatem, ac majestatem, quæ maximè elucet in opere colorum se in divinis scripturis habitare testatur in cælis: sæpè etiam, quod res est, declarat, nullam esse mundi partem, quæ non præsentis Dei natura, & potestate comprehensa sit. Quamquam in hac cogitatione fideles non solum communi omnium

Parentis imaginem sibi proponunt, sed etiam in cælo regnantis Dei, ut oraturi meminerint, mentem, animumque esse referendum ad cælum; quantumque spèi, ac fiduciæ affert eis Patris nomen, tantum Christianæ humilitatis, ac pietatis adjungat præstans illa natura, ac divina majestas Patris nostri, qui est in cælis. Quæ verba præstunt etiam orantibus, quid petendum sit: Omnis enim postulatio nostra, quæ ad hujus vitæ usum, ac necessitatem pertinet, nisi cum celestibus sit conjuncta bonis, & ad illum finem dirigatur, inanis est, & indigna Christiano. Quare monentur pios auditores Parochi de hac ratione præcationis; & admonitionem illa Apostoli auctoritate comprobant: Si consurrexistis cum Christo, quæ sursum sunt querite, ubi Christus est in dextera Dei sedens: quæ sursum sunt, sapite, non quæ super terram.

SANCTIFICETUR NOMEN TUUM.

Quid à Deo petendum, quove ordine id agendum sit, magister ipse, ac Dominus omnium docuit, & imperavit; nam cum studii, & desiderii nostri nuncia sit, & interpres oratio, tum rectè, & ratione petimus, cum postulatio non ordo sequitur ordinem rerum expectandarum. Monet autem nos vera charitas, totum ut animum, ac studium conferamus in Deum: qui quoniam solus est in se ipso summum bonum, jure est præcipuo quodam, ac singulari amore diligendus. Nec verò ex animo, & unicè potest amari Deus, nisi referat ac naturis omnibus ejus honor,

Colos.

3.

& gloria præponatur; bona enim, & nostra, & aliena, & omnino omnia, quæcumque boni vocabulo nominantur, ab illo profecta summo ipsi bono cedunt. Quare ut ordine procederet oratio, Salvator petitionem hanc de summo bono principem, & caput constituit petitionum reliquarum, docens nos, priusquam ea, quæ nobis, aut proximo cuique opus sint postulemus, quæ propria sint Dei gloriæ, petere debere, ipsique Deo studium, & desiderium ejus rei nostrum exponere. Quo facto manebimus in officio charitatis, quæ doceatur, & plus Deum, quàm nos ipsos, diligere, & primùm petere, quæ Deo cupiamus, deinde, quæ nobis optemus. Et quoniam desiderium, & petitio sunt earum rerum, quibus caremus; nec verò Deo, id est ejus nature, fieri accessio potest, aut augeri ulla re divina substantia, quæ inexplicabile in modum est omni perfectione cumulata; intelligendum est, extra hæc esse, quæ à Deo ipsi Deo petimus, & ad externam ejus gloriam pertinere: cupimus enim, & petimus, ut Dei nomen notius sit gentibus; ut ejus regnum amplificetur; ut plures quotidie obediant divino numini; quæ tria, Nomen, Regnum, Obsecratia, non in illo ipso sunt in timo Dei bono, sed assumuntur extrinsecus. Verum ut hæc petitiones quam vim habeant, & quid valeant, planius intelligatur, Pastoris erunt partes, monere fidelem populum, verba illa: Sicut in cælo, & in terra, ad singulas referri posse primarum trium postulatioem; ut, Sanctificetur nomen tuum, sicut in cælo, & in terra, item: Advēniat regnum tuum, sicut in cælo,

& in terra, similiter: Fiat voluntas tua, sicut in cælo, & in terra. Cum autem petimus, ut sanctificetur nomen Dei; id sentimus, ut augeatur sanctitas, & gloria divini nominis. Quo loco Parochus animadvertet, ac docebit pios auditores, non id dicere Salvatoreem, ut eodem modo sanctificetur in terra, quo & in cælo, id est, ut amplitudine terrestris sanctificatio celestem exæquet: hoc enim fieri nullo pacto potest: sed ut ex charitate, & intimo animi studio id agatur. Etsi verissimum illud est, sicuti est, divinum nomen per se sanctificatione non egere, cum sanctum, & terribile sit, quemadmodum ipse Deus suapte natura sanctus est: neque ei ulla sanctitas, quæ ab omni æternitate præditus non fuerit, possit accedere: tamen, quòd in terris longè minori honore afficitur, quàm par est, nonnumquam etiam maledictis, & nefariis vocibus violatur; propterea cupimus, ac petimus, ut laudibus, honore, gloria celebretur ad exemplum laudum, honoris, & gloriæ, quæ illi in cælo tribuantur; id est, ut sic honor, & cultus in mente, in animo, in ore versetur, ut omni veneratione & intima, & externa prosequamur, omni celebritate excelsum, purum, & gloriosum Deum ad imitationem superiorum, ac celestium civium complectamur. Ut enim colites summa consensione, gloria, & prædicatione efferunt Deum: sic precamur, ut idem contingat orbi terrarum, & omnes gentes Deum cognoscant, colant & venerentur; ut nulli planè mortales reperiantur, qui non & suscipiant Christianam religionem, & se totos Deo dicantes credant ex eo omnem

Psalm.
110.Hier.
23.Psalm.
138.